

billige de Yttringer, som han har brugt i denne Sal. Det kan vel være, at han har den Overbeviisning, men det er ogsaa kun hans Overbeviisning, thi en saadan Afstemning foreligger endnu ikke, og vist er det, at han har faaet mangfoldige Udtalelser fra danske Folk rundt omkring om, at det billige, hvad han havde sagt (Hør! Hør!) (En Stemme: Det er ikke sandt!). Hvad enten man imidlertid billiger eller misbilliger, hvad han sagde, saa er Regjeringens Færd ligeoverfor denne Mand derved ikke retfærdiggjort. Hvis han havde brugt Udtryk, som vare stridende mod Loven, kunde Regjeringen have anlagt ham for en Domstol og derved faaet ham fjernet fra hans Embede, — dog den Færd Regjeringen har brugt, troer jeg er saa velbekjendt, at jeg ikke behøver at indlade mig derpaa.

Svovrigt er det, naar jeg vender mig til den foreliggende Sag, som det blev sagt af et æret Medlem igaar, ganske vist pinligt at skulle forsvare den, naar saa mange af dens tidligere Venner falde fra, men ikke desto mindre have disse Forhandlinger netop styrket min Overbeviisning om, at jeg bør gaae den Vej, som jeg har tilraadet det høie Thing at gaae. Den ærede Minister takkede mig igaar, fordi jeg udtalte, at den ærede Ordførers Yttringer dog nok faldt noget stærkere, end Ministeren egentlig havde sagt dem. Jeg nødtes da til at begrænse denne min Udtalelse saaledes, at den nærmest falder paa de Udtryk, som ogsaa den ærede Minister henførte dem til, nemlig Tillægsordene „forkastelig“ og „forargerlig“ med Hensyn til Vedkommendes Embedsørelse og Levnet. Jeg troer ikke, at den ærede Minister paa nogen Maade vil benægte, at den Gjengivelse, som findes i Udvalgets Betænkning, af hans Yttringer er rigtig. Svovrigt maa jeg til Gjengæld takke den ærede Minister for hans Udtalelser angaaende Pastor Traandberg paa Bornholm. Det glædede mig meget, at den ærede Minister, da han sagde, at han ikke for Diebliffet kunde lade ham nyde godt af denne Lov, hvis den bliver til Lov, søiede til, at der i alt Fald først maatte foreligge saadanne Udtalelser fra ham, hvori han bestemt brød med sine tidligere Yttringer om

den danske Folkekirke. Jeg har det Haab, at hvis den ærede Minister kjendte det Andragende, som ligger paa Thingets Bord, vilde han finde, at disse Udtalelser alereede ere tilstede. Jeg veed ikke, hvilke Yttringer det er, man tillægger ham mod den danske Folkekirke, jeg kjender ikke denne Mand personlig, og jeg tilhører ikke den kirkelige Retning, han tilhører, men det er blevet mig sagt, at han i stærke Udtryk har brudt Staven over den danske Folkekirke og dens Geistlighed. Hvis det end er Tilfældet, hvis det var saadanne Yttringer, som den ærede Minister sigtede til, — jeg veed som sagt ikke, om saadanne Yttringer ere sande —, er det i alt Fald vist, at noget Saadant ikke seer i det Andragende, som her ligger for, men at han her gaaer ud fra en saadan Opfattelse af den danske Folkekirke, som mange ansæte Præster i den fuldstændig dele med ham. Jeg har altsaa det Haab, at hvis dette Forslag skulde blive til Lov, og hvis der skulde komme et Andragende fra denne Mand i samme Aand som det, vi have modtaget, den ærede Minister da ogsaa vil lade ham nyde godt af den Frihed, vi derved søge at sikke. Men ikke desto mindre er jeg ligeoverfor Spørgsmaalet om den kongelige Stadfæstelse ikke istand til at kunne berolige mig med denne og lignende Yttringer af den ærede Minister, thi, som jeg sagde igaar, den ærede Ministers Embedstid kan maastee blive meget kortvarig, og i alt Fald vil Loven rimeligviis strække sig langt ud over hans Tid. Hvis jeg saa alene paa et enkelt Parties Vel, som det forekommer mig, at det ærede Medlem berovre (Zahle) meente, vilde jeg kunne slaae mig til Ro ved Loven saaledes ændret, thi jeg er overbevist om, at den alligevel vil ordne de Forhold, som for Tiden findes i Nyslinge Frimenighed. Det er, saavidt jeg seer — for ogsaa at omtale en Yttring, som er falden herom — ikke Fripræsten, der skal søge om Stadfæstelse; men efter Loven maa det være Menigheden. Dette siger jeg ikke, fordi jeg troer, at det i dette Tilfælde vilde gjøre nogen væsentlig Forskjel, men kun, fordi der er faldet Yttringer i den Retning, som jeg troede burde modsiges. Altsaa, hvis man kun seer paa denne Lov som en Veilighedsslov, en Lov, givne for et enkelt bestemt